

Klečim na koljenima i ribam kadu. Kosa mi leti amo-tamo dok rintanjem nastojim maknuti neželjene naslage u kupatilu. Moj četverogodišnjak promatra neko vrijeme to mučenje pa reče:

- Mama, zašto ne uzmeš Bilit ceng?
- Što će mi?
- On jednim potezom uklanja kamenac, prljavštinu i plijesan.
- Di ću ga sada naći?
- U svim boljim trgovinama. – odvergla mali «papagaj».
- Od kud to tebi?
- Naučio sam na televiziji.

«Naučio na televiziji!» Malecki misli da je nešto istina jer je to ponovljeno na televiziji tisuću puta. I to «nešto» naziva «znanjem»! On je to «naučio»! Ajme meni... Kako malcu objasniti razliku između znanja i reklama? Kako malom biću punom povjerenja u svijet odraslih reći da ljudi lažu ne bi li ostvarili financijski ili neki drugi interes? Jer ako svi lažu, on će zaključiti - svijet je nepouzdan i nesigurno mjesto pa sam i ja nesiguran zbog toga. Za što se uhvatiti kao čvrst i siguran oslonac? Hvatam sredstvo kojim uzaludno pokušavam maknuti kamenac, prljavštinu i plijesan. Na njemu piše Bilit ceng. Marš! Onaj koji se prodaje u Europskoj uniji još možda i skida plijesan, ali ne i ovaj za tržišta van Unije. Ali neće me valjda Bilit Ceng natjerat u Uniju... Rintam dalje i objašnjavam:

- Gledaj, sine... Trebam li ja tebe po sto puta na dan uvjeravati da uzmeš čokoladu?
- Ne trebaš mi to mamice ni jednom reći. Ja se toga i sam sjetim.
- A zašto te moram svaku večer uvjeravati da ideš spavati odmah nakon crtića?
- Da bi se ti konačno malo odmorila. I da ujutro ne bi zaspala nego otišla na posao i zaradila novce...

Dakle, mali spava da bih ja zarađivala. I to je to! Dok nas uvjerljive reklame ponavljanjem uspavljuju i tako čine podložnima, neko na tome debelo zarađuje. U našem nam podatnom polusnu mogu prodati apsolutno svašta: od vode iz špine flaširane u otrovne plastične boce, preko samotne sobne bicikle kao zamjene za pravu biciklu i obiteljsku vožnju po prirodi, pa sve do životnog osiguranja kojim zarađujemo na smrti članova familije.

Ali nema reklame do političke reklame. Još se dobro sjećam kako nam je početkom 90-tih reklamirana slobodna i nezavisna Hrvatska. Propagirana je kao zemlja u kojoj će se Hrvatima ostvariti tisućljetni san jer će konačno biti svoji na svome. Ljudi su zbog te ideje ginuli a preživjeli su zbog tih pogibija mrzili ne-Hrvate. I dok im je fokus bio na nacionalnim osjećajima, iz džepa im je maznuta i zadnja lipica a zemlja je rasprodana belosvetskim kriminalcima. No i ti veliki domaći lopovi tek su sitni pijuni mnogo većih igrača s one strane «bare» koji ratovima ostvaruju mnogo opakije interese. Jer ima nešto moćnije od novca. To je strah. On nas drži u ropstvu, poslušnosti. Strah je taj koji hrani tog aliena zvanog sustav.

Sad kada su Hrvati shvatili da su stvorili državu monstruma koja jede svoj vlastiti narod, počevši od umirovljenika, e sad bi mi to ispravili. Imamo, kažu, mentalni sklop sklon krađi pa nam trebaju europski zakoni da nas malo ispraše po guzi i dovedu u red. A kad konačno uđemo

u EU, e onda će nam poteći med i mlijeko. O Bože, zar stvarno netko vjeruje u to!? Zar ljudi stvarno vjeruju u spasitelja koji će nas spasiti od nas samih? Da li itko, počevši od političara zna što znači članstvo u EU? Što dobivamo, a što dajemo? Da li itko postavlja pitanje što je pozadina EU? Tko njome vlada i tko će nas kroz nju kontrolirati? Nitko ne zna, čak i ne postavlja pitanja, a ipak toliki ljudi slijepo žele u EU...

-A zašto? - Pita me sin, sad devetogodišnjak, u našim malim noćnim razgovorima na jastuku.

-Jer misle da će im Europa dati puuuno novaca.

-Pa hoće li?

-Nitko nam neće darovati novac. Bit će nam skupo posuđen.

-A što ako ga ne budemo mogli vratiti?

-Onda ćemo past u dužničko ropstvo ili ćemo bankrotirati kao i neke druge članice EU.

-Jel' to znači da će ljudi morati raditi po cijele dane?

-Vjerojatno...

-Znači da ćemo u Europskoj uniji ti i ja imati još manje vremena nego sad da se zagrlimo?

-Vjerojatno...

-A zašto onda toliko reklamiraju Europsku uniju na Dnevniku?

-Jer ne znaju što čine...

Mali me čvrsto zagrlji zamišljena pogleda uprtog u strop. A kada je već pomislio da spavam čujem ga kako razgovara s Bogom: «Dragi Bože, molim te daj mi zdravlja i pameti. I mami isto. I svima drugima isto. Pa da Hrvatska, molim te Bože, ne uđe u Europsku uniju...»

Članak prenesen sa: <http://www.4dportal.com/>

WEB SHOP
ORGONSKE PIRAMIDE

Ovdje može biti Vaša reklama